

Pregar la Paraula

Temps durant l'any
Diumenge 33
18 de novembre de 2018

Pregària inicial

Concediu-nos de viure sempre, Senyor, en l'amor i respecte a la vostra Paraula, perquè mai no deixeu de guiar aquells que establiu en el sòlid fonament del vostre amor. Per Crist Senyor nostre

Llegeixo la Paraula

Mc 13,24-32

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'Home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel.

Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles, sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment quan vosaltres veureu tot això, sapigieu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el fill; només ho sap el Pare».

Entenc la Paraula

Amb el final de l'any litúrgic, arribem al final de la lectura continuada de l'Evangelí de Marc, i ens trobem que el final dels ensenyaments de Crist tracta també... del final dels temps.

Prendre aquest passatge per una descripció de «com serà la fi del món» està tan fora de lloc com buscar en el relat inicial de la creació, el «com van passar aleshores les coses». La Bíblia, ni a l'inici ni al final, no es preocupa del com sinó del perquè i del per a què.

Ens trobem davant una apocalipsi, un gènere literari peculiar, que es podria qualificar de surrealista. Treballa amb imatges fantàstiques, on les estrelles, animals, figures i colors componen un conjunt catastròfic que condueix a un renovament gloriós. La interpretació, no cal dir, no en resulta gaire fàcil.

El sol que s'enfosqueix, la lluna que perd la seva brillantor, les estrelles que cauen del cel semblen indicar que seran destruïdes les divinitats còsmiques —adorades en aquells temps (i encara avui: el culte als astres té força seguidors). Aquests déus falsos, aquests poders celestials seran estimbats. El verset també pot entendre's com l'anunci de «la gran destrucció», la desaparició del nostre món, per donar lloc a una nova creació (2 P 3,10-13). A condició, tanmateix, de donar a les imatges un mer caràcter suggeridor, i de cap manera descriptiu.

Més que no pas fixar-nos en aquest aspecte de destrucció, de final, Marc vol portar la nostra atenció cap a l'aspecte d'acompliment: Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Aquest Fill de l'home —inicialment ocult, després arrestat, i finalment mort— amb gran poder i gran majestat arribarà com a Ressuscitat, i durà els destins del món al seu ple acabament.

Perquè és es tracta d'acabament, d'acompliment, més que no pas de destrucció. Enviarà als seus àngels per reunir els seus elegits. És el moment grandios i exultant de la collita, de l'acabament. No en el sentit que les coses s'acaben, sinó que queden (ben) acabades. Tampoc no es tracta d'aquest acabament esquifit dels Jueus aplegats en el seu petit Israel, sinó de la salvació universal que reuneix els elegits en la glòria de Crist.

Medito la Paraula

Ens preguntem quan vindrà el Fill de l'home. Busquem els senyals de la seva Presència o Parusia. No sabem amb certesa objectiva si hi és, o si arribarà en el futur. Tampoc coneixem ni el dia ni l'hora. Aquesta incertesa no ha de descoratjar-nos. En les seves paràboles Jesús ens demanava vigilància, observació, atenció al que passa. Perquè vindrà de forma «sorprenent», quan menys ho esperem. Ja hi ha signes de Presència, rebrots de vida.

Els qui somien amb «un altre món possible», són com les verges que tenien oli per als seus llums. Els qui es resignen al fet que tot segueixi igual tenen el perill de quedar-se fora del somni.

L'Església ha de ser com el guaita que anuncia l'arribada del Fill de l'home. Necessita el rostre lluminós i il·luminat de la seva fe precisa. La convicció ens ha de mobilitzar per col·laborar a reconstruir l'esperança. Comuniquem-nos uns a uns altres per on s'està fent present el Fill de l'home. Entrem en comunió amb Ell i perdem les pors... perquè hi ha resurrecció certa, perquè la justícia arriba i les possibilitats se'ns ofereixen a cada pas.

Prego amb la Paraula

« Llavors veuran venir el Fill de l'Home! »

Vine, Senyor! Vine aviat! No tardis més!
Tu que ets la Llum de tota llum,
vine a aclarir la nit –massa llarga i espessa–
d'aquest món que és el nostre.

Tu que ens has fet sentinelles de l'aurora,
–guaites del nou dia que despunta –
guarda desperts i atents els nostres cors
perquè sapiguem veure, vetllar i fer créixer
cada brot d'esperança que ens neix a l'entorn.

Fes que no ignorem, Senyor, els petits signes
que de la teva vinguda rebem cada dia.

Així aprendrem a descobrir la teva presència
en aquestes espurnes de vida i d'esperança
que esclaten, malgrat tot, al cor de la nit.

I mentre esperem l'esclat del nou dia,
quan et veurem venir en glòria i majestat,
ajuda'ns a ser testimonis d'esperança
i a mantenir enceses les nostres llànties
amb l'oli generós de l'amor i del servei.

Altres paraules m'ajuden

Treballa tan senzillament (Rabindranath Tagore)

No, no està a la teva mà el poder de fer descloure la poncella. Sacseja-la, colpeja-la: no tindràs pas el poder de fer-la obrir. Les teves mans la fan malbé; tu en destrosses els pètals i els llences a la pols. Però cap color no apareix ni cap perfum. Ah! no et pertoca pas a tu de fer-la florir. Aquell que fa descloure la flor treballa tan simplement!

Hi posa la mirada i la saba de vida que corre dins les seves venes. Al seu alè, la flor desplega les seves ales i es gronxa al buf del vent. El seu color esclata com un desig de cor i el seu perfum traeix un dolç secret. Aquell que fa des-cloure la flor, treballa tan simplement !

Surt a trobar-lo (Rabindranath Tagore)

Deixa ja aquests cants inacabables, aquest passar i repassar les teves oracions... A qui adores en aquest racó del temple, fosc i solitari, amb totes les portes tancades? Obre els ulls, Déu no hi és, aquí!

Déu és allí on el pagès llaura la terra dura, allí on el peó de camins picona la pedra. És, amb ells, sota el sol i sota la pluja, i té la seva roba tota bruta de pols. Treu-te aquest mantell sagrat i baixa amb Ell a la terra polsosa! Parles d'alliberament. On el vols trobar, l'alliberament? El mateix Mestre s'ha unit joiosament a la creació, s'ha unit a tots nosaltres per sempre.

Surt de les teves cavil·lacions! Deixa a una banda les teves flors i el teu encens! Tant se val que la teva roba s'esquinci o s'embruti! Vés a trobar-lo, posa't amb ell a treballar, amb la suor del teu front!

Surto a trobar-te, Senyor!

La imatge

Pregària final

Senyor Jesús, et donem gràcies per la teva Paraula que ens ha fet veure millor la voluntat del Pare. Fes que el teu Esperit il·lumini les nostres accions i ens comuniqui la força per continuar allò que la teva Paraula ens ha fet veure. Fes com Maria, la teva Mare, no sols escoltem, sinó que també posem en pràctica la Paraula. Amén

Orar la Palabra

Tiempo Ordinario
Domingo XXXIII
18 de noviembre de 2018

Oración inicial

Concédenos vivir siempre, Señor, en el amor y respeto a tu Palabra, porque jamás dejas de dirigir a quienes estableces en el sólido fundamento de tu amor. Por Cristo Señor nuestro.

Leo la Palabra

Mc 13,24-32

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «En aquellos días, después de esa gran angustia, el sol se hará tinieblas, la luna no dará su resplandor, las estrellas caerán del cielo, los astros se tambalearán. Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y majestad; enviará a los ángeles para reunir a sus elegidos de los cuatro vientos, de horizonte a horizonte. Aprended de esta parábola de la higuera: Cuando las ramas se ponen tiernas y brotan las yemas, deducís que el verano está cerca; pues cuando veáis vosotros suceder esto, sabed que él está cerca, a la puerta. Os aseguro que no pasará esta generación antes que todo se cumpla. El cielo y la tierra pasarán, mis palabras no pasarán, aunque el día y la hora nadie lo sabe, ni los ángeles del cielo ni el Hijo, sólo el Padre.»

Entiendo la Palabra

Con el final del año litúrgico, llegamos al final de la lectura continuada del Evangelio de Marcos, y nos encontramos con que el final de las enseñanzas de Cristo trata también... del final de los tiempos.

Tomar este pasaje por una descripción de "cómo será el fin del mundo" está tan fuera de lugar como buscar en el relato inicial de la creación, el "cómo pasaron entonces las cosas". La Biblia, ni al inicio ni al final, no se preocupa del cómo sino del porqué y del para qué.

Nos encontramos ante una apocalipsis, un género literario peculiar, que se podría calificar de surrealista. Trabaja con imágenes fantásticas, en las

que las estrellas, animales, figuras y colores componen un conjunto catastrófico que conduce a una renovación gloriosa. La interpretación, huelga decirlo, no resulta muy fácil.

El sol que se oscurece, la luna que pierde su brillo, las estrellas que caen del cielo indican que serán destruidas las divinidades cósmicas — adoradas en aquellos tiempos (y aun hoy: el culto a los astros tiene sus seguidores). Estos dioses falsos, estos poderes celestiales serán derribados. El versículo también puede entenderse como el anuncio de «la gran destrucción», la desaparición de nuestro mundo, para dar lugar a una nueva creación (2 P 3,10-13). A condición, sin embargo, de dar a las imágenes un mero carácter sugerente, y de ninguna forma descriptivo.

Más que centrarnos en este aspecto de destrucción, de final, Marcos quiere llevar nuestra atención hacia el aspecto de acabamiento o de plenitud: Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y majestad. Este Hijo del Hombre —inicialmente oculto, después arrestado, y finalmente muerto— llegará con gran poder y majestad como Resucitado, y llevará a su plena realización los destinos del mundo.

Porque es se trata de acabamiento, de consumación, más que de destrucción. Envió a sus ángeles para reunir a sus elegidos. Es el momento grandioso y exultante de la cosecha, del acabamiento. No para decirnos que las cosas finalizan, sino que quedan (bien) acabadas. Tampoco no se trata de este acabamiento mezquino de los Judíos reunidos en su pequeño Israel, sino de la salvación universal que reúne a los elegidos en la gloria de Cristo.

Medito la Palabra

Nos preguntamos cuándo vendrá el Hijo del hombre. Buscamos las señales de su Presencia o Parusía. No sabemos a ciencia cierta si está, o si llegará en el futuro. Tampoco conocemos ni el día ni la hora. Esta incertidumbre no debe desalentarnos. En sus parábolas Jesús nos pedía vigilancia, observación, atención a lo que pasa. Porque vendrá de forma "sorprendente", cuando menos lo esperamos. Ya hay signos de Presencia, rebrotes de vida.

Quienes sueñan con que "otro mundo es posible" son como las vírgenes que tenían aceite para sus lámparas. Quienes se resignan a que todo siga igual tienen el peligro de quedarse fuera del sueño.

La Iglesia debe ser como el vigía que anuncia la llegada del Hijo del hombre. Necesita el rostro luminoso e iluminado de su fe certera. La convicción

nos debe movilizar para colaborar en reconstruir la esperanza. Comuniquémonos unos a otros por dónde está haciéndose presente el Hijo del hombre. Entremos en comunión con Él y perdamos los miedos... porque hay resurrección cierta, porque la justicia llega y las posibilidades se nos ofrecen a cada paso.

Rezo con la Palabra

« Entonces verán venir al Hijo del Hombre! »

¡Ven, Señor! ¡Ven pronto! ¡No tardes más!

Tú que eres la Luz de toda luz,
ven a iluminar la noche –larga y densa–
de este mundo que es el nuestro.

Tú que nos has hecho centinelas de la aurora,
–vigías del nuevo día que despunta –
mantén despiertos nuestros corazones
para que sepamos ver, cuidar y hacer crecer
cada brote de esperanza que nace a nuestra vera.

Haz que no ignoremos, Señor, los pequeños signos
que de tu venida recibimos día tras día.

Así aprenderemos a descubrir tu presencia
en esos destellos de vida y de esperanza
que surgen, a pesar de todo, en medio de la noche.

Y mientras esperamos el fulgor del nuevo día,
cuando te veamos venir en gloria y majestad,
ayúdanos a ser testigos de esperanza
y a mantener encendidas nuestras lámparas
con el aceite generoso del amor y del servicio.

Otras palabras me ayudan

Trabaja tan simplemente (Rabindranath Tagore)

No, no está en tu mano el poder hacer que se abra un capullo. Sacúdelo, gol-péalo: no podrás abrirlo. Tus manos lo echan a perder; tú destrozas los pétalos y los tiras al suelo. Pero no aparece ningún color ni ningún perfume. ¡Ah! no te toca a ti hacerla florecer. Aquél que hace abrirse la flor ¡trabaja con tanta sencillez!

Pone la mirada y la savia de vida que corre por sus venas. A su aliento, la flor despliega sus alas y se columpia al soplo del viento. Su color estalla como un deseo del corazón y su perfume traiciona un dulce secreto. Aquél que hace abrirse la flor, ¡trabaja con tanta sencillez!

Vete a su encuentro (Rabindranath Tagore)

Deja ya esos cantos interminables, ese pasar y repasar tus cuentas... ¿A quién adoras en ese oscuro y solitario rincón del templo con todas las puertas cerradas? ¡Abre tus ojos, Dios no está ahí!

Dios está donde el labrador ara la tierra dura, donde el caminero rompe la piedra. Está, con ellos, bajo el sol y bajo la lluvia, y su ropa está cubierta de polvo. ¡Quítate ese manto sagrado y baja con Él a la tierra polvorienta! Hablas de liberación. ¿Dónde quieres encontrar la liberación? El mismo Maestro se ha unido gozosamente a la creación, se ha unido a todos nosotros para siempre.

¡Sal de tus meditaciones. Pon a un lado tus flores y tu incienso! ¿Qué importa que tus ropas se rompan o ensucien? ¡Vete a su encuentro, ponte junto a Él, a trabajar, con el sudor de tu frente!

¡Voy a tu encuentro, Señor!

La imagen

Oración final

Señor Jesús, te damos gracias por tu Palabra que nos ha hecho ver mejor la voluntad del Padre. Haz que tu Espíritu ilumine nuestras acciones y nos comunique la fuerza para seguir lo que Tu Palabra nos ha hecho ver. Haz que como María, tu Madre, no sólo sepamos escuchar, sino también poner en práctica la Palabra. Amén.